

vané. Právě opak jest správným. K takovému rozsudku musel by soud přihlížeti při vyřizování exekučního návrhu z moci úřední, poněvadž jest součástí jeho spisů, kdežto k rozsudku, který byl vynesena jiným soudem a o němž soud o exekučním návrhu rozhodující nemá vědomosti, nemůže přihlížeti. Není ani pochybnosti o tom, že by soud byl oprávněn ve sporu podle §u 35 ex. ř. rozhodovati o tom, zda skutečnost, že manželství bylo rozloučeno z viny obou stran, jest skutečností nárok žalované rušící a zda jest opodstatněna námitka žalované, že jí přísluší výjimečný nárok na výživné podle dvorního dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s.

Čís. 6006.

Dokud dozorčí úřad nedal k tomu svolení, nelze na železničním tělese nabýti práv nebo držby, jež by přivodily na něm změnu. Zákaz vztahuje se též na potrubí průchodem pod dráhou, jímž vede veřejná cesta.

(Rozh. ze dne 5. května 1926, Rv I 223/26.)

Žalující erár domáhal se na žalovaném, by odstranil potrubí, jež měl položeno pod podjezdem státní dráhy. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Uplatňuje jako dovolací důvod nesprávné posouzení věci po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), napadá žalující erár odvolací rozsudek, jímž byla jeho žaloba vlastnická zamítnuta následkem námitky žalovaného, že vydržel právo vodovodu přes sporný pozemek, proto, že odvolací soud neměl zřetele na zákaz §§ů 98 a 99 žel. prov. řádu ze dne 16. listopadu 1851, čís. 1 ř. z. z roku 1852 (pokud se týče nařízení ministerstva ze dne 25. ledna 1879, čís. 19 ř. zák. § 18 a 19), jimiž jest zakázána každá změna na tělese dráhy a položení předmětů v obvodu dráhy a jejího příslušenství bez svolení ministerstva železnic jako úřadu dozorčího. První soud vyvrátil námitku nedovolenosti stavby vodovodu tím, že držba služebnosti vodovodu na straně žalovaného není pro tento zákaz nepořádnou a že nebyla nepravou, když dráha o vodovodu nevěděla. Odvolací soud pak míní, že uvedený zákaz zákonný nemohl vyloučiti vydržení proto, že žalovaný sice má potrubí vodovodní ležeti na železničním pozemku, ale v průchodu, kterého se užívá jako veřejné cesty, takže je po této cestě dovolen vstup na těleso dráhy i přes ono ustanovení. Nejde při posouzení onoho zákazu, jak míní žalovaný a prvý soud, o otázku, je-li držba, nabytá proti onomu zakazu, nepořádnou. K vydržení mimořádnému se pořádnosti držby nevyhledává (§ 1477 obč. zák.) a proto by bylo nerozhodno, kdyby žalovaný pro ni neměl nabývacího důvodu. Netřeba ani se zabývatí otázkou bezestnosti držby, jak míní žalující erár, ježto prý následkem onoho zákon-

ného zákazu nemohl se žalovaný bezelstně domnívat, že má právo k stavbě vodovodu. Námitky obmyslnosti držby žalobce ani nevznesl a zákonný zákaz o sobě nevyklučuje bezelstnost držby. Rovněž netřeba se zabývat tím, zda je držba žalovaného nepravou z toho důvodu, že zůstala dráze utajena. Netřeba konečně ani zjišťovati, zda dráha věděla o vodovodu žalovaného a trpěla jej, či zda zůstal jí vodovod utajen. Je-li uvedenými zákonnými předpisy zakázána každá změna na tělese dráhy bez svolení ministerstva železnic jako úřadu dozorčího, je nabytí práv nebo držby na tomto tělese, pokud znamenají změnu na něm, považovati za zakázány, dokud dozorčí úřad nedal k tomu svolení a tedy neodstranil důsledky zákazu. Z toho důvodu není takto nabytá držba nebo právo na změnu v tělese dráhy předmětem ochrany právní, ježto zákon je zakazuje a tím je také vylučuje z právní ochrany z důvodů veřejných. Žalovaný a jeho předchůdci, neopatřivše si povolení dozorčího úřadu, nemohli tedy nabytí držby práva na vodovod, jehož položení znamená změnu v tělese dráhy. Není totiž sporu o tom, že průchod, kde vodovod je položen, jest železničním pozemkem, na němž se dráha provozuje a po němž trať skutečně vede. Nezáleží na tom, že vodovod je položen do průchodu, kudy vede veřejná cesta; stačí, že průchod ten vede trať dráhy a že se nad ním vykonává vozba. Také na tom nezáleží, že průchod je přístupným, a že tudy lze tedy na těleso dráhy vstupovati. To nebrání ovšem užívání tělesa dráhy průchodem k účelu, k němuž je průchod onen určen, ale nelze z toho vyvozovati, že v průchodu lze provést změny na tělese dráhy mimo onen účel. Ježto žalovaný a jeho předchůdci nabyli držby proti zákonnému zakazu, nepoživá jejich držba ochrany právní, není držbou podle práva a taková držba nemůže založiti vydržení práva. Proto držením třeba čtyřicetiletým žalovaný nemohl nabytí práva na vodovod.

Čís. 6007.

Manželský otec (státní zaměstnanec) jest povinen vydati dítěti drahotní přídavek, jež na ně pobírá, třebas mu již poskytoval výživné ze svého základního platu.

(Rozh. ze dne 5. května 1926, Rv I 346/26.)

Žalovaný železniční zřízenec dostal pro své odděleně žijící dítě 3.000 Kč přídavku. Žalobě, již se dítě domáhalo na žalovaném zaplacení tohoto přídavku, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Soud první stolice neposoudil po právní stránce věc správně. Jak vychází z nařízení a ze zákona o výplatě přídavku pro děti státním zaměstnancům z příčiny drahotních poměrů vyvolaných válkou (nařízení 32/1916, 9, 275, 472, 241, 248, 449/1917, 146, 210, 333/1918) a jak dále vychází ze zákona 394/1922 a ze zákonů v tomto zákoně uvedených a od roku 1918 vydaných, přísluší přídavek pro děti nikoliv dítěti, nýbrž poskytuje se jeho otci, státnímu zaměstnanci, jako zvýšení jeho požitků, aby mu byla umožněna